

Brinks/Kemerling

Poljubiti Paula

2011.

Životna opasnost

Mama je zaljubljena. Očigledno. To bi svako primetio, ali ona ne priznaje. „Glupost! Kako si to zaključila?“, kaže i pri tom pocrveni. Ponoviću – pri tom pocrveni!

Nedeljom uvek zajedno doručujemo. Tada je radnja zatvorena, pa imamo vremena da o svemu razgovaramo. Moja mama drži cvećaru. Cveće i drangulije – na primer, starinske umivaonike u obliku stola sa lavorom u sredini, u slučaju da neko bude raspoložen da se odrekne tekuće vode i da odluči da ponovo pere iz lavora, ili zarđale prozorske rešetke iz Maroka, vesela zvonca za vrata u obliku lanca iz Perua i posude za puter od hiljadama godina starog pergament-papira.

Moj tata je bogati bankar. Strašno je bogat i uvek je pod stresom i na putu, pa je zato, nakon što su me napravili, navodno, i nestao bez traga. Sa svim svojim parama, a na našu sreću, kako nas dve smatramo.

Stavljam dva nova parčeta hleba u toster, zadatak vredan poštovanja, dok mama zar-

đalim modlicama iz Tirola vadi male figure od putera.

„Inače, večeras neću biti kod kuće“, dodaje ona, onako usput, uz blaženi osmeh koji ima na licu uvek kada je zaljubljena. To se dešava s vremena na vreme, ali brzo prođe. Zato se i ne brinem. Ali, mogla bi barem da prizna!

„Sigurno izlaziš sa nekom starom prijateljicom koju ne poznajem“, zadirkujem je i elegantno joj ubacujem zlatnožutu prženicu na tanjir.

„Sa prijateljem“, prene se ona iz misli i stavlja puter u obliku tirolske svinje na toplu prženicu da se rastopi.

Znam da tu prženicu neće pojesti, jer je zaljubljena – valjda zato mora i odsutno da gleda u daljinu – i da će, kada bude ustajala, srušiti svoju stolicu. To će je uplašiti, pa će gomila posuđa, koju je balansirajući htela da stavi u sudoperu, pasti i raspodeliti se po kuhinjskom podu. Ali, sve to je nebitno – mama je zaljubljena i svakim okom gleda u drugom pravcu.

„Danas buvlja pijaca s ABK?“, pita me, razmazujući puter.

„Naravno, druga je nedelja u mesecu!“, tada je na buvljaku najbolji izbor. Ana, Babsi, Karla – ABK, o. k.? – bez njih nikada ne idem. „A, šta ćete lepo ti i tvoj prijatelj da radite?“

„Ma daj, Olivija, nerviraš me, batali temu.“
Olivija koristi samo kada želi da zvuči ozbiljno, inače me zove Oli.

„Ići ćete u bioskop da se držite za rukice?“

„Za razliku od tebe, mi više nemamo trinaest godina!“, odgovara mi otresito. A sada je bolje da zbrišem, pre nego što pomenuto posuđe popada, da ne bih morala da renoviram kuhinju.

„Hoćemo li se još videti?“, viče mama za mnom. Gotovo da sam sigurna u to, na kraju krajeva, moram joj još reći koje su joj frizura i haljina najbolje, i sve što uz to ide. Uostalom, kao i uvek, a opet – uzalud. Ne razumem zašto mama nema sreće sa muškarcima. Mislim da je ona sjajna žena. I vrlo dobro izgleda, za svoje godine. Jedva da ima bore, bokovi su joj malo širi, ali i dalje sasvim opuštenu stanu u gaćice, a grudi joj se odlično drže. Možda, jednostavno, više ne ume sa suprotnim polom. Nemam pojma. Meni to i odgovara, zaista. Ne bih volela da u naš predivan život uđe neki majmun i da sve poremeti.

Tokom nedelje, mama je ceo dan u radnji, pa imam slobodan stan. Kod mene dođu ABK i sve radimo zajedno. Kupujemo, kuvamo, otpadamo – šta god. Ne, ne treba nam niko ko bi se u to umešao. Stvarno! Taj bi mogao da pomisli da je mama preblaga i kako treba da mi uvede

više discipline, ili neku sličnu glupost. Niko ne razume kako nas dve živimo – i ne mora da razume! Ja sam za to da sve ostane tako kako jeste. I devojke se sa mnom slažu.

Dok oblačim jaknu i u svim mogućim fiokama tražim novac, iz kuhinje se čuje glasan tresak – stolica! – a zatim lomljava – posuđe! Dakle, na buvljaku ću morati da potražim i nekoliko polovnih šoljica.

Pre nego što odem, mama će dobiti poljupčić. Počistila je krhotine i dobro je raspoložena, iako ne bi umela sebi da objasni kako se to ponovo desilo.

„Možda zbog starog prijatelja“, pokušavam da joj razjasnim.

Plazi mi se za slučaj da krenem da je zafrkavam, ali ovoga puta neću. Časna reč i puj-pike ne važi!

ABK sede na ogradi, kod ulaza u buvljak, kao kokoške poređane na šipku pored pečenjare, i čekaju me. To jest, Babsi i Karla sede. Ana nikada ne bi sela na ogradu.

„To se ne radi“, smatra ona.

Karla odmah kreće u napad. „A zašto da ne?“

„Devojke ne sede na ogradama.“

„Ko kaže?“

„Ja.“

„Malo sutra, možda tvoja mama ili bonton, stari ljudi ili verski fanatici. Ali ti, nema šanse da i ti tako misliš!“

Ana je uvek neverovatno fina. I to niko neće kod nje uspeti da promeni, barem mi nećemo, a kamoli Karla.

Babsi ih prekida, jer to može da se pretvori u debatu dugu satima. „Šta kažete na to da se pokupimo odavde? Dolazi Horhe!“

Horhe je iz Južne Amerike. Njegovo ime se izgovara *Horhe*, iako se piše *Jorge* i niko ne ume da ga izgovori prezrivije, kotrljajući ga u grlu, kao Babsi. Pri tom, ona skoro u svakom dečaku pronade nešto dobro. Ali, Horhe je jednostavno previše nametljiv, zaljubljen i stalno trči za njom.

„Gde je taj izgubio svoje argentinsko dostojanstvo?“, sikće Babsi i begamo odatle.

„Zar on nije iz Čilea?“, pita se Ana.

To je potpuno nebitno, pa joj nećemo ni odgovoriti.

U potrazi za novim karminom i bežeći od Horhea, Babsi je otišla do prvog boljeg štanda sa šminkom.

„Kakve šoljice!“ Oduševljena sam turskim servisom za čaj od drečavonarandžastog se-defa. Ludilo!

„Moćno izgleda!“, Ana.

„Užas!“, Karla. Njoj je skoro sve užasno. To je njen stil. A pošto je zastrašujuće načitana i

upoznata sa životom, svetom i univerzumom, uvek je u stanju je da ti to i objasni. Dokle god je i tebi sve podjednako užasno.

„Niko te ne pita“, prekidam je i pitam za cenu.

„Četrdeset!“, odgovara prodavac.

Glumim zaprepašćenost. „Četrdeset evra za četiri šoljice!?“

„I tanjiriće“, dodaje prodavac.

„Pet, daću vam najviše pet!“ Više od toga i nemam.

„Nećeš valjda dati pet evra za takav kič!“, Karla je preneražena.

„I tanjirići koštaju četrdeset, rekao je čovek“, ubacuje se Ana. To je opet bilo suvišno i moglo bi da pokvari ceo posao.

„Tako je!“, slaže se prodavac, kao što sam i očekivala.

O. k., onda ništa od sedefastih šoljica.

Babsi se odnekud pojavljuje jarkocrvenih usana. Njene usne su prilično krupne i veoma je ponosna na njih. „Opako, zar ne?“, pita nas, vrcajući i prelazeći jezikom preko usana, u stilu Merilin Monro. Merilinka je njen najveći uzor, samo što Babsi ne želi tako rano da umre.

„Odvratno“, komentariše Karla, ali Babsi to ne dotiče, jer je Karli sve odvratno. „Da li ti znaš koliko majmuna mora da umre u mukama da bi ti mogla tako da se nalickaš?“